

„Za tu polívku bych vám měl pomoci, že jo,“ přemítal Erbl, „ale vymýšlet si nemohu, to bych vás leda zmátl! Počkat! Něco by tady přece jenom bylo. Zdálo se mi, že jeden z těch chlapů nějak zvláště chodil!“

„Kulhal?“ vykřikl Kopyto.

„Jo. Tahal za sebou nohu,“ řekl Erbl. „Kterou, to nevím, protože jsem měl na hlavě ten pytel.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Mňouk, „ale je to důležitá stopa! Možná že nás zavede k pachateli.“

Víc se od správce nedozvěděli, a tak mu popřáli brzké zotavení. Na ulici vyšli celkem spokojeni.

„Jestli je tipařem Sláva Čepel,“ řekl Mňouk, „mohl by tím kulhavcem být Franta Datel. Nemyslíš?“

„Kulhavců je všude spousta,“ mínil Kopyto. „Podívej, kolik se jich den co den vleče na středisko! Tady jde o to, jestli ten člověk pajdá stabilně, nebo jestli mu něco jenom padlo na nohu a za pár dní bude běhat jako jelen.“

„Když jsem měl zarostlý nehet u palce,“ vzpomněl si Mňouk, „taky jsem pár dní kulhal. Ale přece jen si myslím, že v tom ten Datel může mít prsty.“

„Rozhodně ho nepustíme ze zřetele,“ souhlasil Mňouk, „a pokusíme se zjistit, kam se vůbec poděl. Ale teď musíme dát Baskervilleovi nažrat. Jestli začne hladý výt, veřejné mínění se obrátí proti nám.“

Přidali do kroku a brzy byli u Mňouků na dvorku. Baskerville je mile překvapil. Nejenže nevl, ale z pilnosti si nacvičoval výstup po žebříku na seník a odtud zase brilantně slézal zpátky. Podával znamenitý a po všech stránkách podivuhodný výkon.

„Myslím, že si můžeme gratulovat!“ vydechl nadšeně Kopyto. „Máme toho nejsenzačnějšího psa na světě!“

„A my jsme takoví mizerové,“ dodal Mňouk, „že jsme ho připravili o dobrý litr kvalitní gulášové polívky. Já nevím, jak ty, ale já z toho mám výčitky svědomí!“

